

rik har godtgjort, hvor uomgængelig nødvendigt det er, at der sker en Omordning paa dette Omraade. Det vil sige, at her foreligger et Spørgsmaal om social Forsorg.

Jeg agter altsaa ikke at gentage, hvad jeg sagde i Fjor, men jeg maa underkende hele den Betragtning, som det ærede Medlem gjorde gældende, og jeg maa navnlig udtale min Forbavselse over et Forhold, som jeg finder ganske mærkeligt. I Fjor lykkedes det det ærede Medlem og os andre at komme til en Overenskomst, i Aar foreligger der intet som helst, som paa afgørende Vis kan forandre det ærede Medlems Stilling, og dog melder han sig fuldstændig fra. Han erklærer, at han og hans Parti føler sig fuldkommen løst fra, hvad der blev aftalt i Fjor. Man kan sige som den fornærmede Dreng: Nu har Ministeren baaret sig saaledes ad, og nu er jeg blevet fornærmet, nu leger jeg ikke med længere; men det synes jeg ikke sømmer sig for en Lovgiver. For en Lovgiver sømmer det sig at sige: Er denne Maade at behandle Sagen paa, nemlig som et Spørgsmaal om social Forsorg, rigtig eller forkert? Hvis den er rigtig, følger jeg den Linie, jeg fulgte i Fjor; af den Omstændighed, at der er sket noget med Hensyn til Ministerens Optræden i denne Sag, som jeg i og for sig ikke billiger, lader jeg mig ikke drive ud af den Linie, som jeg allerede fulgte i Fjor. Men jeg har det Indtryk, at den Vending, som her sker, betyder, at det ærede Medlem fra Nyborg først nu for Alvor lader det egentlig afgørende i hans Syn paa denne Sag komme frem. Medens det ærede Medlem var villig nok til at vende sig imod Ministeren, havde han ikke et eneste afgørende Ord til Dadel overfor Landstingets Optræden. Man kan maaske sige, som det ærede Medlem sagde om Ministeren: Ministeren er gaaet for langt ud, og det misbilliger jeg, men man kan i ikke mindre Grad sige, at Landstingets Optræden er ganske ubegribelig. Landstinget har i Virkeligheden, som jeg før sagde, barberet Pudelen, nedsablet det ene Led af Lovforslaget efter det andet, vist en saadan Mangel paa Forstaaelse af det Forhold, at der her foreligger et socialt Spørgsmaal, at dette atter er et af de store Beviser paa, hvilken dyb Modsætning der er til Stede mellem det nuværende Landsting og Folketing. Men om denne Modsætning har det ærede Medlem overhovedet ikke fundet sig foranlediget til at sige et eneste Ord. Det kan godt være, at denne Sag bør gaa i Udvalg, men jeg kan ikke sige

andet, end at efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem fra Nyborg har taget den, venter jeg mig ikke noget som helst Resultat.

Wulff: Naar jeg paa min Gruppes Vegne skal kundgøre dens Tilbøjelighed til igen at samvirke for at søge at bringe et Resultat ud af det foreliggende Lovforslag, finder jeg for mit Vedkommende ikke Anledning til at gentage den Diskussion, som blev ført i Tinget i Fjor, men skal kun gøre nogle enkelte Bemærkninger. Det forekommer mig, at Lovforslaget, som det er kommet tilbage fra Landstinget, ikke er i en saadan Modsætning til, hvad der udgik fra Folketinget, at der er Grund til at stille sig fjendtligt eller betragte et Resultat som haabløst. Blandt de skete Forandringer er den, at en her i Tinget indsat Bemyndigelse for Kommunalbestyrelserne til at rykke Lukketiden om Aftenen i Forretninger frem fra Kl. 8 til Kl. 7 er udgaaet, og man maa vist indrømme, at det ikke er ganske uden Grund; der var vistnok allerede i Fjor ikke saa lidt Tvivl paa dette Omraade i Udvalget. Ser man den Række hinanden modsigende Udtalelser, som er fremkommet fra forskellige Organisationer og næringsdrivende, er det, forekommer det mig, ret naturligt, at man foretrækker at lade Tingene være, som de er, og overlader det til Enigheden mellem de næringsdrivende eller til den fremtidige Udvikling, om der kan foregaa en Fremrykning af Lukketiden. I alt Fald er det ikke noget stort Spørgsmaal, som kan give Anledning til stærke Modsætninger mellem Tingene.

Barberspørgsmaalet kan det vel heller ikke. Forholdet her er jo ejendommeligt. Spørgsmaalet har rejst sig af den Modsætning eller tilsyneladende Modsætning, der er mellem Lærlingeloven, Helligdagsloven og Butiklukningsloven. Lærlingeloven siger, at Haandværkerlærlinge som Regel ikke maa beskæftiges efter Kl. 9 Søndag. Indenrigsministeriet har fortolket dette saaledes, at det maa gælde for alle Fag, ogsaa for Barberfaget. Mig vilde det forekomme naturligere, om man havde forstået Udtrykket „som Regel“ saaledes, at der kunde gøres Undtagelse for Fag, hvis Arbejdsforhold var saaledes, at de gav Anledning dertil. I Virkeligheden er noget tilsvarende Tilfældet med Bagerfaget. En Lærling maa som Regel ikke anvendes om Natten, men man er nødt til at gøre Undtagelser for Bagerlærlingenes Vedkommende, fordi Arbejdstiden er om Natten, ellers